

Just play, please laat zien wat werkend in de studio is ontstaan.

Foto Leo van Veen

Rotterdamse Dansgroep perfect op dreef in Just play, please

DANS

De Rotterdamse Dansgroep met Just play, please van Mark Haim: Letting go van Kathy Gosschalk en Edge stories van Anouk van Dijk. Vanavond en morgenavond in de Rotterdamse Schouwburg. Daarna tournee.

Een geslaagde combinatie van dans en humor is een zeldzaam verschijnsel. Vooral als het gaat om onvoorspelbare, intelligente grappen is het lijstje met voorstellingen kort. De Amerikaan Mark Haim toont met zijn choreografie *Just play, please* hoe schijnbaar eenvoudig toch de opzet kan zijn. Hij gaf zeven dansers van de Rotterdamse Dansgroep de beschikking over een grote blokkendoos en de vierentwintig virtuoze capricci van Niccolò Paganini en zie daar: een perfecte dansvoorstelling is geboren.

De suggestie dat spelers al improviserend tot het resultaat zijn gekomen is sterk, maar wie *Just play, please* een beetje bestudeert ziet dat opbouw, timing, ritme en uitvoering daarvoor te precies op elkaar zijn afgestemd, met het oog van een meester. Toch is de vrijheid die de titel aangeeft een essentieel onderdeel van de productie. De scènes zijn de afgelopen maanden werkend in de studio ontstaan en gemaakt op de spelers. Dat zie je en dat geeft de voorstelling een interessante meerwaarde. Een fragment waarin Oerm Matern (een aanwinst voor de groep) naar voren loopt, voor het feestelijke poortje gaat staan dat snel uit de blokken is opgebouwd en het publiek schools meldt dat het kan gaan kijken naar „thema's en variaties door Oerm Matern", om dan een expressieve solo te laten volgen — dat verzin je als gastchoreograaf niet thuis. Dat ontstaat door middel van een goede samenwerking.

De zeven dansers, allemaal gehuld in dezelfde bodystocking, voelen zich zichtbaar prettig in het muzikale-theatrale dansstuk. Ze overtreffen elkaar met hun energieke korte presentaties op de gejaagde vioolklanken die Paganini in 1818 schreef, maar bliken ook feilloos op elkaar ingespeeld bij de rustige passages en — niet onbelangrijk — bij het samenstellen van de vele ingenieuze blokkencombinaties. Zelfs hun acteertalent, waarop door Haim een beroep wordt gedaan, komt in *Just play, please* tot recht. Dat de choreograaf met

een knipoog aan de kerstsfeer refereert zorgt voor een aardige pointe.

Ook artistiek leidster Kathy Gosschalk heeft een voorkeur voor het maken van theatrale dansproducties. Dat demonstreerde ze in het verleden al regelmatig, zij het dat het niet altijd met evenveel applaus gepaard ging. Haar nieuwste, *Letting go*, kampt met dezelfde problemen als enkele van haar vorige producties. Dansers moeten te veel een beroep doen op hun acteerprestaties en gaan ten onder aan lege pathetische gebaren en wanhopige blikken.

Gosschalk wilde de sfeer van een thriller oproepen en koos daarvoor de *Sechs Stücke opus 6* van Webern. Ondanks de dramatische muziek is er van spanningopbouw geen sprake. De gewollen gebaren zijn zonder betekenis. Als Caroline Harder probeert tussen de satijnen lakens van haar bed wanhoop over te brengen door zich stevig aan het kussen vast te klampen, is dat niet meer dan een pastiche van een oude Hollywoodfilm. Ook de aanwezigheid van Rick Kam, Johanna Laber en Inge Buyls zorgen voor niets meer dan matige dansscènes en loze gebaren. Hun aanwezigheid wordt in de programmafolder uitgebreid verklaard, maar deze do-

delijke tekst illustreert vooral pijnlijk hoe moeizaam Gosschalk via de dans communiceert.

Danseres Anouk van Dijk kreeg de eer dit kleine-zaalprogramma af te sluiten met *Edge Stories*, haar debuut als repertoire-choreograaf. Al jarenlang verbonden aan de Rotterdamse Dansgroep toont Van Dijk zich onmiskenbaar een leerling van de meesters waarmee ze in de loop van de jaren heeft gewerkt. Ook bij haar aandacht voor het theatrale element, maar deze keer wel met mate en ondergeschikt aan de dans. Via vloeiende, soepele bewegingen wil Van Dijk vier archetypische houdingen van de mens illustreren: de mens als initiator, toeschouwer, meeloper en slachtoffer. Een interessant gegeven dat de choreografe heeft willen uitwerken door middel van typische bewegingsfragmenten.

Helaas moet de toeschouwer dit vooral van papier begripen, want de lijn in het spel is te ondoorzichtig om dit soort bespiegelingen los te maken. Van Dijk weet haar voorkeur voor organische bewegingen in enkele sterke beelden om te zetten, maar een stevige choreografie is daarmee nog niet gemaakt.

GERDIE SNELLERS

ADVERTENTIE

HET ZUIDELIJK TONEEL

ADVERTENTIE

PERFECT SPEL VAN HENK VAN ULSEN (parool)

Volkskrant 6/12/91